

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 30. rujan 2020. [\[Multimedia\]](#)

„Izliječiti svijet“: 9. Pripraviti budućnost zajedno s Isusom koji spašava i ozdravlja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Posljednjih smo tjedana zajedno, u svjetlu Evanđelja, razmišljali o tome kako izliječiti svijet koji pati od bolesti koju je pandemija istaknula i naglasila. Bolest je postojala, a pandemija ju je još više istaknula, naglasila. Prošli smo putove *dostojanstva*, *solidarnosti* i *supsidijarnosti*, te nezaobilazne putove promicanja ljudskog dostojanstva i *općeg dobra*. Kao Isusovi učenici, odlučili smo slijediti njegove tragove *opredjeljujući se za siromašne*, *preispitujući korištenje dobara* i *ponovno promišljajući o brizi za zajednički dom*. Usred pandemije koja nas pogađa čvrsto smo prionuli uz načela *socijalnog nauka Crkve*, puštajući da nas na tome putu vode *vjera*, *nada* i *ljubav*. Tu smo pronašli snažnu pomoć kako bismo postali tvorcima preobrazbe koji sanjaju velike snove, koji se ne zaustavljaju na niskostima koje dijele i ranjavaju, nego potiču na stvaranje novog i boljeg svijeta.

Volio bih da ovo putovanje ne završi ovim mojim katehezama, nego da možemo nastaviti kročiti zajedno, „pogleda uprta u Isusa“ (usp. *Heb 12, 2*), kao što smo čuli na početku; pogleda uprta u Isusa koji spašava i liječi svijet. Kao što nam pokazuje Evanđelje, Isus je ozdravljao one koji su patili od svih vrsta bolesti (usp. *Mt 9, 35*), vraćao je vid slijepima, nijemima govor, gluhim sluh. A kad je liječio tjelesne bolesti i nemoći, ozdravljao je također duh opraštajući grijeh, jer Isus uvijek oprašta, kao i „društvena trpljenja“ uključujući i marginalizirane (usp. *Katekizam Katoličke Crkve*, 1421). Isus, koji obnavlja i pomiruje svako stvorenje (usp. *2 Kor 5, 17*; *Kol 1, 19-20*) daje nam darove koji su potrebni da bismo voljeli i liječili kao što je On znao činiti (usp. *Lk 10, 1-9*; *Iv 15, 9-17*) kako bi smo se brinuli o svima bez obzira na rasu, jezik ili naciju.

Da bi se to zaista dogodilo, moramo kontemplirati i cijiniti ljepotu svakog čovjeka i svakog stvorenja. Začeti smo u Božjem srcu (usp. *Ef 1, 3-5*). „Svaki od nas je plod Božje misli. Svaki od nas je željen, svaki voljen, svaki nužan“ [1]. Nadalje, svako stvorenje ima nam nešto reći o Bogu stvoritelju (usp. enc. *Laudato si'*, 69. 239). Prepoznati tu istinu i zahvaljivati na prisnim vezama

našeg sveopćeg zajedništva sa svim osobama i sa svim stvorenjima jača „duh velikodušne skrbi ispunjene nježnošću“ (*ibid.*, 220). Pomaže nam također prepoznati Krista prisutnog u našoj siromašnoj i trpećoj braći i sestrama, susresti ih i slušati njihov vapaj i vapaj zemlje koji se njome razliježe (usp. *ibid.*, 49).

Potaknuti u duhu ovim vapajima koji od nas zahtijevaju da krenemo drugim smjerom (usp. *ibid.*, 53), koji traže promjenu, moći ćemo doprinijeti ozdravljenju odnosâ s našim darovima i našim sposobnostima (usp. *ibid.*, 19). Moći ćemo obnoviti društvo i ne vraćati se takozvanoj „normalnosti“ koja je bolesna normalnost odnosno, bolje rečeno, koja je oboljela prije pandemije: u pandemiji je to samo izašlo na vidjelo! „Vraćamo se sada u normalnost“: ne, to nije u redu jer je ta normalnost bila bolesna od nepravdi, nejednakosti i srozavanja okoliša. Normalnost na koju smo pozvani jest normalnost Kraljevstva Božjega, gdje „slijepi progledaju, hromi hode, gubavi se čiste, gluhi čuju, mrtvi ustaju, siromasima se navješćuje evanđelje“ (Mt 11, 5). I nitko se ne pravi nevješť okrećući glavu na drugu stranu. To je ono što moramo učiniti da bi se stvari promijenile. U normalnosti Božjega kraljevstva kruha ima u izobilju za sve i čak ga ima i viška, društveno uređenje temelji se na doprinosu, dijeljenju i distribuciji, a ne na posjedovanju, isključivanju i gomilanju (usp. Mt 14, 13-21). Gesta kojom društvo, obitelj, gradska četvrt, grad, svi idu naprijed je davanje sebe, davanje, koje se ne sastoji u tome da se daje milostinju, nego je to darivanje samoga sebe koje dolazi iz srca. To je gesta koja uklanja sebičnost i grčevitu težnju za posjedovanjem. Ali način na koji to Kristov vjernik čine nije mehanički način: to je ljudski način. Nikada se nećemo moći izvući iz krize koju je pandemija iznijela na vidjelo na mehanički način, s novim oruđima – koja su vrlo važna, ona nam pomažu ići naprijed i njih se ne smijemo bojati – ali moramo biti svjesni da i najsofisticiranija sredstva mogu činiti mnoge stvari, ali jedno ne mogu: nježnost. A nježnost je pravi znak Isusove prisutnosti. To približavanje bližnjemu kako bismo napredovali, ozdravljali, pomagali, žrtvovali se za drugoga.

Normalnost Božjega kraljevstva silno je važna: kruha ima za sve, društveno uređenje se temelji na doprinosu, dijeljenju i raspodjeli s nježnošću, a ne na posjedovanju, isključivanju i gomilanju, jer na kraju života nećemo ništa ponijeti na drugi svijet.

Sićušni *virus* i dalje uzrokuje duboke rane i otkriva naše fizičke, socijalne i duhovne ranjivosti. Zorno je iznio na vidjelo veliku nejednakost koja vlada u svijetu: nejednakost mogućnosti, dobara, pristupa zdravstvu, tehnologiji, obrazovanju: milijuni djece ne mogu ići u školu, i tako dalje. Te nepravde nisu ni prirodne ni neizbježne. One su čovjekovo djelo, posljedica su modela rasta odvojenog od najdubljih vrijednosti. Bacanje viška hrane: od viška hrane koju se baca moglo bi se nahraniti sve. I zbog toga su mnogi izgubili nadu, a neizvjesnost i tjeskoba su se povećali. Zato, da bismo izišli iz pandemije moramo pronaći lijek ne samo za *koronavirus* – što je itekako važno! – nego i za velike ljudske i društveno-ekonomske *viruse*. Ne smijemo ih pokriti „površnim premazom“ da se ne vide. Sigurno da ne možemo očekivati da će ekonomski model koji je u temelju nepravdnog i neodrživog razvoja riješiti naše probleme. Nije i neće, jer to ne može, čak i ako određeni lažni proroci i dalje obećavaju „kaskadni učinak“ do kojeg nikada neće doći. [2] Čuli

ste za teoriju čaše: važno je da se čaša napuni i tako se može prelići na siromašne i na druge kako bi imali udio u bogatstvu. Ali ma jedan fenomen: čaša se počinje puniti i kad je gotovo puna počinje rasti, i raste i raste, a da do prelijevanja nikada ne dođe. Tu moramo biti pažljivi!

Moramo hitno poraditi na stvaranju dobrih politika, osmislići sustave društvenog uređenja u kojima se nagrađuje sudioništvo, briga i velikodušnost, a ne ravnodušnost, iskorištavanje i parcijalni interesi. Moramo ići naprijed s nježnošću. Solidarno i pravično društvo zdravije je društvo. Sudioničko (participativno) društvo – gdje se „posljednje“ smatra „prvima“ – jača zajedništvo. Društvo u kojem se poštuje različitost mnogo je otpornije na sve vrste virusa.

Povjerimo ovaj hod ka ozdravljenju zaštiti Djevice Marije, Gospi od Zdravlja. Neka nam ona, koja je u utrobi nosila Isusa, pomogne da imamo povjerenja. Potaknuti Duhom Svetim, moći ćemo zajedno raditi za Kraljevstvo koje je Krist uspostavio na ovom svijetu, došavši među nas. To je Kraljevstvo svjetlosti usred tame, Kraljevstvo pravde usred tolikih pogrda, Kraljevstvo radosti usred tolikih patnji, Kraljevstvo ozdravljenja i spasenja usred bolesti i smrti, Kraljevstvo nježnosti usred mržnje. Neka nam Bog podari da možemo „viralizirati“ *ljubav* i globalizirati *nadu* u svjetlu *vjere*.

[1] Benedikt XVI., *Homilija prigodom početak petrinske službe* (24. travnja 2005.); usp. enc. *Laudato si'*, 65.

[2] „*Trickle-down effect*“ na engleskom, „*derrame*“ na španjolskom (usp. apost. pob. *Evangelii gaudium*, 54).

Apel Svetoga Oca

Danas sam potpisao apostolsko pismo „*Sacrae Scripturae affectus*“ o 1600.-toj obljetnici smrti svetoga Jeronima.

Neka primjer toga velikog crkvenog naučitelja i oca, koji je Bibliju stavio u središte svoga života, pobudi u svima obnovljenu ljubav prema Svetome Pismu i želju da živimo u osobnom dijalogu s Božjom riječju.